

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Ivan Cebotari,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan
Cebotari împotriva Primăriei mun. Ungheni, privind anularea dispoziției cu privire
la concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului și altor plăți,
împotriva deciziei din 21 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord

*(Dosarul nr. 2ra-950/25
NR. PIGD 2-24119154-01-2ra-23122025)*

Recursul este vădit neîntemeiat în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură
civilă. Dezacordul recurentului cu decizia contestată nu constituie temei de casare a
acesteia.

Au examinat anterior cauza judecătoreii:

Judecătoria Ungheni, sediul central, jud. V. Stratulat,
Curtea de Apel Nord, jud. E. Gumeza, N. Costăș, I. Parii

27 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Ivan Cebotari,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 21 octombrie 2024, Ivan Cebotari a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei municipiului Ungheni, solicitând anularea dispoziției nr. 374 din 21 august 2024 cu privire la concediere, restabilirea în funcție și încasarea salariului și a altor plăți pentru perioada absenței forțate de la muncă.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, prin dispoziția Primarului municipiului Ungheni nr. 03 din 2 ianuarie 2018, a fost angajat în funcția de paznic în cadrul Sectorului de amenajare al municipiului Ungheni, fiind încheiat contractul individual de muncă nr. 05 din 2 ianuarie 2018, pe durată nedeterminată.

3. A exercitat neîntrerupt funcția de paznic încă din 4 noiembrie 2016 în cadrul ÎM „Servicii Comunale Ungheni”, iar după reorganizare a continuat activitatea în aceeași locație, în cadrul Sectorului de amenajare al Primăriei municipiului Ungheni.

4. Potrivit reclamantului, la 1 iulie 2024 a fost informat de către conducerea Sectorului de amenajare despre lipsa necesității funcției de paznic și despre intenția angajatorului de a-l transfera într-o altă funcție.

5. Prin dispoziția nr. 295 din 2 iulie 2024, reclamantului i-a fost acordat concediu de odihnă pentru perioada 3 iulie 2024 - 30 iulie 2024, iar ulterior, până la 12 august 2024, s-a aflat în concediu medical.

6. Reclamantul a menționat că a optat pentru funcția de paznic în considerarea stării sale de sănătate și a posibilităților fizice de muncă, circumstanțe cunoscute de angajator.

7. A susținut că, prin cererea recepționată de angajator la 23 iulie 2024, și-a exprimat incertitudinea privind transferul într-o altă funcție, în condițiile în care funcția de paznic continua să figureze în statele de personal.

8. În opinia reclamantului, nu au fost respectate prevederile art. 48 alin. (1) din Codul muncii, deoarece modificarea condițiilor raportului de muncă nu putea fi realizată unilateral de angajator.

9. Prin răspunsul Primăriei municipiului Ungheni nr. 754-021-37 din 29 iulie 2024, reclamantului i s-a comunicat că sarcinile atribuite paznicilor au devenit

inutile, iar cele trei unități de paznic existente în statele de personal urmau să fie reduse.

10. Reclamantul a invocat încălcări ale procedurii de transfer, inclusiv referiri la acte normative abrogate și prezentarea denaturată a atribuțiilor funcției.

11. Prin dispoziția Primarului municipiului Ungheni nr. 374 din 21 august 2024, s-a dispus concedierea lui Ivan Cebotari din funcția de paznic începând cu 26 august 2024, cu indicarea ultimei zile de muncă la 25 august 2024.

12. Dispoziția de concediere a fost contestată pe cale prealabilă la 26 august 2024, însă cererea a fost respinsă prin răspunsul nr. 951-021-37 din 11 septembrie 2024.

13. Reclamantul a susținut că angajatorul a aplicat în mod eronat prevederile art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii privind concedierea persoanelor care dețin statut de pensionar pentru limită de vârstă.

14. A mai arătat că, la 12 august 2024, i-a fost prezentat actul de preavizare prin care era informat despre intenția angajatorului de a desface contractul individual de muncă în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii.

15. La 22 august 2024, reclamantului i-a fost prezentată dispoziția de concediere.

16. Prin răspunsul la cererea prealabilă, angajatorul a indicat că dispoziția de concediere a fost emisă în contextul refuzului reclamantului de a accepta transferul la o altă muncă permanentă în cadrul aceleiași unități și având în vedere statutul său de pensionar pentru limită de vârstă.

17. Reclamantul a susținut că aceste afirmații nu corespund realității, întrucât el nu a refuzat transferul, ci și-a exprimat incertitudinea privind modificarea funcției, în condițiile în care postul de paznic nu fusese redus.

18. A mai relevat că statutul de pensionar pentru limită de vârstă a fost dobândit la 17 ianuarie 2023, iar angajatorul a continuat raporturile de muncă până în iulie 2024, ceea ce demonstrează că scopul real al concedierii nu a fost atingerea vârstei de pensionare, ci lipsa necesității funcției de paznic.

19. Reclamantul a susținut că temeiul prevăzut de art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii reprezintă o concediere nedisciplinară și poate fi aplicat doar cu respectarea scopului urmărit de lege.

20. În opinia sa, concedierea a urmărit exclusiv eliberarea funcției și nu a fost justificată de considerente reale privind statutul de pensionar.

21. A mai indicat că nu a fost inițiată procedura de reducere a statelor de personal, deși necesitatea funcției de paznic era contestată de angajator.

22. Reclamantul a considerat că răspunsurile contradictorii ale Primăriei municipiului Ungheni confirmă încălcarea legislației muncii și caracterul

discriminatoriu al concedierii, întrucât în cadrul instituției continuau să activeze și alte persoane cu statut de pensionar.

23. De asemenea, a solicitat repararea prejudiciului moral, invocând starea de frustrare, umilință și insecuritate provocată de concedierea contestată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

24. Prin hotărârea din 3 decembrie 2024 a Judecătorei Ungheni, sediul central, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de către Cebotari Ivan împotriva Primăriei municipiului Ungheni privind anularea dispoziției nr. 374 din 21.08.2024 cu privire la concediere, restabilirea în funcție și încasarea salariului și a celorlalte plăți pentru perioada de absență. S-a modificat data ultimei zile de muncă a lui Cebotari Ivan, paznic în cadrul Sectorului de amenajare al Primăriei Municipiului Ungheni, din „25.08.2024” în „26.08.2024”, din dispoziția nr. 374 din 21.08.2024 emisă de către Primarul municipiului Ungheni. S-a încasat din contul pârâtului Primăria municipiului Ungheni, în beneficiul reclamantului Cebotari Ivan, salariul pentru ziua de 26.08.2024, luându-se în calcul salariul mediu lunar calculat cu reținerile aferente. Calcularea salariului pentru ziua respectivă de absență forțată de la muncă urmează să fie efectuată de către pârâtul angajator Primăria municipiului Ungheni. În rest cererea de chemare în judecată s-a respins.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

25. La 6 decembrie 2024, Cebotari Ivan a contestat hotărârea Judecătorei Ungheni din 03 decembrie 2024 cu apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi decizii de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

26. Prin decizia din 21 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord, s-a respins cererea de apel declarată de Cebotari Ivan și s-a menținut hotărârea din 3 decembrie 2024 a Judecătorei Ungheni, sediul central.

27. În motivarea soluției, instanța de apel a concluzionat că dispoziția nr. 374 din 21 august 2024 privind concedierea reclamantului a fost emisă legal și cu respectarea prevederilor Codului muncii.

28. În context, Curtea de Apel Nord a reținut că reclamantul activa în funcția de paznic în cadrul Sectorului de amenajare al Primăriei municipiului Ungheni, iar din 17 ianuarie 2023 deținea statutul de pensionar pentru limită de vârstă. Totodată, a constatat că, după instalarea sistemului de supraveghere video, funcția de paznic a devenit inutilă, motiv pentru care angajatorul a propus transferul paznicilor în funcția de muncitor.

29. A menționat că doi dintre cei trei angajați au acceptat transferul, însă reclamantul a refuzat semnarea acordului, invocând starea de sănătate și solicitând atribuții care să nu impună efort fizic. În același timp, a reținut că, prin decizia Consiliului Municipal Ungheni nr. 6/10 din 16 august 2024, funcțiile de „paznic” au fost substituite cu funcțiile de „muncitor necalificat”, astfel funcția deținută de reclamant nu mai exista în statele de personal.

30. Curtea de Apel a apreciat că angajatorul a respectat procedura prevăzută de Codul muncii privind transferul salariatului, reclamantului fiindu-i oferită o funcție echivalentă în cadrul aceleiași categorii de personal, iar refuzul acestuia de a accepta transferul nu putea obliga angajatorul să mențină o funcție desființată legal.

31. Totodată, instanța de apel a reținut că concedierea reclamantului a fost dispusă în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii, în contextul deținerii statutului de pensionar pentru limită de vârstă, cu respectarea termenului legal de preavizare, iar argumentele privind caracterul discriminatoriu al concedierii nu au fost probate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS ȘI SOLICITĂRILE RECURRENTULUI

32. La 18 decembrie 2025, prin intermediul poștei, Ivan Ceban a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 21 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei decizii noi prin care acțiunea să fie admisă integral.

33. În motivarea recursului, recurentul a invocat că instanța de apel a interpretat și aplicat eronat normele de drept material, iar concluziile acesteia contravin circumstanțelor cauzei și probelor administrate.

34. Recurentul a susținut că funcția de paznic nu a fost desființată în mod real, ci doar redenumită în „muncitor necalificat”, fără modificarea efectivă a atribuțiilor și fără respectarea procedurii de reducere a statelor de personal prevăzute de art. 88 din Codul muncii. Totodată, a invocat că angajatorul nu i-a oferit efectiv o altă funcție compatibilă cu starea sa de sănătate și că transferul propus nu a fost negociat conform art. 68 din Codul muncii.

35. A menționat că temeiul concedierii prevăzut de art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii a fost utilizat formal, deși angajatorul cunoștea despre statutul său de pensionar încă din anul 2023, iar raporturile de muncă au continuat și ulterior. În opinia recurentului, concedierea a urmărit exclusiv eliberarea funcției și nu a fost justificată de scopul normei legale.

36. Recurentul a invocat că instanța de apel a ignorat contradicțiile din răspunsurile angajatorului privind motivele concedierii și nu a analizat faptul că funcția de paznic continua să existe în fapt prin atribuțiile exercitate în cadrul instituției.

37. Totodată, a susținut caracterul discriminatoriu al concedierii, invocând că în cadrul instituției activau și alte persoane cu statut de pensionar pentru limită de vârstă, fără ca raporturile de muncă ale acestora să fie încetate. A mai invocat încălcarea dreptului la muncă, a principiului nediscriminării și a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind motivarea hotărârilor judecătorești.

38. Recurentul a susținut și că instanța de apel nu a examinat complet argumentele invocate, nu a apreciat corespunzător probele administrate și nu a motivat suficient respingerea pretențiilor privind restabilirea în funcție și repararea prejudiciului moral.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

39. Art. 431 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători”.

40. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

41. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen; d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

42. Art. 442 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragerea în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art. 372 alin. (3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului, prevederile art. 372 se aplică în mod corespunzător”.

43. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

44. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

45. Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată reține că decizia motivată din 21 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord a fost notificată recurentului la 11 decembrie 2025, conform avizului de recepție anexat la materialele cauzei, iar recursul a fost depus la 18 decembrie 2025, în termenul prevăzut de lege.

46. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și art. 432 din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție verifică legalitatea deciziilor instanțelor de apel prin prisma temeiurilor prevăzute de lege, iar potrivit art. 433 alin. (1) lit. f), recursul este inadmisibil dacă este vădit neîntemeiat.

47. Potrivit cadrului legal și jurisprudenței constante, recursul nu constituie o a treia jurisdicție de fond, ci o cale extraordinară de atac destinată examinării legalității hotărârii instanței de apel în limitele erorilor de drept invocate. Prin urmare, simplele critici referitoare la aprecierea probelor sau dezacordul față de concluziile instanței inferioare nu pot fundamenta admisibilitatea recursului.

48. Analizând motivele invocate în recurs, Completul de judecată constată că recurentul susține, în esență, că instanța de apel a interpretat și aplicat eronat prevederile Codului muncii referitoare la încetarea raporturilor de muncă cu persoanele care dețin statut de pensionar pentru limită de vârstă, a apreciat eronat circumstanțele cauzei și a respins neîntemeiat pretențiile privind anularea dispoziției de concediere și restabilirea în funcție.

49. Totodată, recurentul invocă faptul că funcția de paznic nu a fost desființată în mod real, ci doar redenumită în „muncitor necalificat”, fără respectarea procedurii de reducere a statelor de personal și fără oferirea efectivă a unei funcții compatibile cu starea sa de sănătate.

50. De asemenea, recurentul susține că instanța de apel a apreciat eronat temeiul concedierii prevăzut de art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii, întrucât statutul său de pensionar era cunoscut angajatorului încă din anul 2023, iar raporturile de muncă au continuat și ulterior.

51. Sub acest aspect, Completul reține că instanța de apel a examinat efectiv argumentele invocate de părți și a verificat legalitatea dispoziției contestate prin prisma circumstanțelor cauzei, a probelor administrate și a normelor de drept aplicabile raportului juridic litigios.

52. Or, instanța de apel a reținut că, după instalarea sistemului de supraveghere video și acces automatizat pe teritoriul Sectorului de amenajare al Primăriei municipiului Ungheni, funcția de paznic a devenit inutilă, motiv pentru care angajatorul a propus transferul paznicilor în funcția de muncitor, doi dintre angajați acceptând transferul, iar recurentul refuzându-l.

53. Totodată, instanța de apel a constatat că, prin decizia Consiliului Municipal Ungheni nr. 6/10 din 16 august 2024, funcțiile de „paznic” au fost substituite cu funcțiile de „muncitor necalificat”, astfel funcția deținută de recurent nu mai exista în statele de personal ale instituției.

54. Instanța de apel a apreciat că angajatorul a respectat procedura prevăzută de Codul muncii privind transferul salariatului și că recurentului i-a fost oferită o funcție echivalentă în cadrul aceleiași categorii de personal, iar refuzul acestuia de a accepta transferul nu putea obliga angajatorul să mențină o funcție desființată legal.

55. De asemenea, instanța de apel a reținut că dispoziția de concediere a fost emisă în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii, în contextul deținerii de către recurent a statutului de pensionar pentru limită de vârstă, cu respectarea termenului legal de preavizare.

56. În acest context, Completul constată că argumentele recurentului vizează, în esență, aprecierea circumstanțelor de fapt și a probelor administrate în cauză, tind la o reevaluare a materialului probator și la substituirea concluziilor instanței de apel cu propria apreciere a recurentului, ceea ce excede limitele controlului exercitat în recurs.

57. Or, potrivit art. 442 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu reexaminează circumstanțele de fapt stabilite de instanțele inferioare, în lipsa demonstrării unor erori de drept sau a unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor.

58. Completul constată că recurentul nu indică o normă de drept material interpretată contrar practicii judiciare uniforme și nici nu demonstrează existența unor erori de drept în raționamentul instanței de apel, limitându-se la exprimarea dezacordului față de concluziile acesteia și la reiterarea argumentelor invocate anterior în apel.

59. În ansamblu, motivele invocate în recurs nu relevă existența temeiurilor prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, ci tind la o nouă examinare a fondului cauzei și la reaprecierea probelor administrate.

60. Prin urmare, recursul declarat de Cebotari Ivan este vădit neîntemeiat.

61. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul declarat de Cebotari Ivan împotriva deciziei din 21 octombrie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Ion Munteanu